κορατίου, ὅπως δὲν χλευάζεται ὁ ἠλιθιώτερος τῶν ἀνθρώπων ὑπὸ τῆς ἐμπειροτέρας, τῆς πανουργοτέρας τῶν φιλαρέσκων γυναικῶν! ὦ τῆς ἀνοησίας! ὦ τῆς μωρίας μου! Εἶχα κρυφὴν χαρὰν ὁ ἄρρων διὰ τὴν εὐκολίαν μὲ τὴν ὁποίαν ἐκέρδησα τὴν ἄκακον ἐκείνην καρδίαν, ἐνῷ ἡ ὑπερβολὴ αὐτῆ τῆς ἁπλότητος ἔπρεπε νὰ μὲ κινήσῃ εἰς ὑποψίαν! ὦ πόσον δολίως ἐχλευάσθην, καὶ ἐν τούτοις ἔλαβα ὅ,τι ἄξιζα, καὶ καλὰ μοῦ ἔγεινεν, ἀς μὴν ἤμην τόσον ἀνόητος, ἀφοῦ ἄλλοτε ὑπῆρξα τόσον πονηρός! Ἀλλ' ὁποῖον κατοχθόλιον, ὁποῖον σατανικὸν πλάσμα ἐνεφανίσθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου! δὲν εἶναι ἀλήθεια; Τοσαύτη δολιότης, τοσαύτη ψευδὴς εἰλικρίνεια, τοσαύτη ὑποκρισία! Δὲν εἶχα ἀφορμὴν νὰ παραφρονήσω ἀπὸ μανίαν καὶ πόνον;

Πόνον πρὸ πάντων, διότι — τὸ χειρότερον δι' ἐμὲ — τὴν ἠγάπων, τὴν μ.σητὴν αὐτὴν σειρῆνα! Ἡ μυθιστορία ἄρχισε καλὰ καὶ ὑπήγαινε νὰ τελειώσῃ κακιστα· ἀλλὰ τὸ καλὸν τέλος εἶναι πάντοτε δύσκολον, εἴς τε τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν μυθιστορίαν Ἡ ἐδική μου ἐτελείονε καθὼς τὸ τέρας τοῦ Ὁρατίου, χωρὶς νὰ μοῦ ἀφήσῃ τὴν ὑπερτάτην ἐκείνην παρηγορίαν τοῦ ἡττηθέντος, ὁποίαν τὴν ἐξέφρασεν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ὁ αἰχμάλωτος τῆς Παβίας Φραγκίσκος ὁ Α'. *Τὸ πᾶν ἀπόλωλε, πλὴν τῆς τιμῆς!* Τὸ ἐδικόν μου ναυάγιον ἦτον πλήρες, καὶ ἔρως καὶ φιλαυτία διαμιᾶς κατεποντίσθησαν. Ν' ἀπολύσω ἔπρεπε καὶ ἵππους καὶ ἅμαξαν, τὸ ταξειδιόν μου ἐτελείωσε!

— Διαβόλου υἱέ. εἶπα κατ' ἐμαυτόν, ἂν ἐστάθην ἀνόητος, πρέπει νὰ προσπαθήσω νὰ τὸ κρύψω ὅσον τὸ δυνατόν. Γραχὺ καὶ σκληρὸν ἦτον τὸ ράπισμα, ἀλλὰ δὲν πρέπει διὰ τοῦτο ν' ἀπελπισθῶ· ὁ ἐπιτήδειος ἄνθρωπος, ὅταν τύχῃ καὶ τὴν πάθῃ μίαν φορὰν, εὑρίσκει τὸ μέσον νὰ καλύψῃ τὴν ἧττάν του, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ μόνον τὸ ὁποῖον εἰς τὸ ἑξῆς πρέπει νὰ συλλογισθῶ.

Καὶ, λέγων ταῦτα, ἔτρεχα πάντοτε, καὶ ἔτρεχα ταχέως. Αἱ ἰδέαι μου ἔβραζαν καὶ ἐχόρλαζαν εἰς τὴν κεφαλήν μου, ὡς τὰ πνευματώδη ἐκεῖνα κρασία, τὰ ὁποῖα συντρίβουν τὸ βωκάλιον ὅταν δὲν εὑρίσκουν ἔξοδον. Ἐφοβήθην ὁ ἴδιος διὰ τὴν ἀταξίαν, διὰ τὴν πάντοτε αὐξάνουσαν ἀλλοίωσιν τοῦ πάσχοντος λογικοῦ μου. Εὐτυχῶς ὅμως καὶ δι' αὐτὸ καὶ δι' ἐμὲ, ὁ τοκετὸς δὲν ἐβράδυνεν· ἐγέννησεν ἀπόφασιν γενναίαν, τὴν ὁποίαν, ἅμα γεννηθεῖσαν, ἐνηγκαλίσθην ὡς τὴν μόνην σανίδα τῆς σωτηρίας μου.

Δὲν ἐπρόκειτο πλέον περὶ ἀγάπης, ἀλλὰ περὶ λήθης τῆς νεάνιδος ἐκείνης, καὶ κατὰ τοῦτο ἦρα μέσον ἐπιτυχίας ἕτοιμον. Τί ἠρχόμην νὰ κάμω εἰς Μ. . . . καὶ ποῖος ἦτον ὁ σκοπός μου πρὶν δελεασθῶ ἀπὸ τὴν σειρῆνα ἐκείνην; Ἠρχόμην νὰ νυμφευθῶ· γυναῖκα ἐζήτουν, καθὼς ἡ ἄπιστος ἐκείνη ἐζήτει ἄνδρα. Διατί νὰ μὴν ὑποθέσω ὅτι εἶδα ὅλειρον, ὅτι τὰ συμβάντα ἐπὶ τῆς ἁμάξης ἦσαν χίμαιρα, ὅτι τὸ μωρὸν ἐκεῖνο τοῦ βίου μου ἐπεισόδιον ὑπῆρξε μόνον εἰς τὴν φαντασίαν μου; Τώρα, ἀφοῦ πλέον ἐξύπνησα καὶ δὲν κοιμῶμαι, τί ἄλλο μένει νὰ πράξω, εἰμὴ νὰ ἐξακολουθήσω τὸν δρόμον μου, καὶ νὰ κύψω τὸν τράχηλο τὸν ἀνθόπλεκτον ζυγὸν τοῦ ὑμεναίου;

Θ'.

— Διαβόλου υἱέ! θέλω νὰ νυμφευθῶ τὴν ἡμέραν, τὴν αὐτὴν ὥραν, καὶ εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν, εἶπα καὶ ἔχωσα ἕως τὰ ὀρρύδια τὸν πῖλόν μου. Ὦ! ἂν ἡ σύζυγός μου ἦτον ὡραία ὡς αὐτή! Ὦ θρίαμβος! Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἀδύνατον. Μὲ λοιπὸν ἡ ἄλλη εὐτυχία, ὁ ἀντίζηλός μου νὰ κάνεις βάναυσος ἄνθρωπος, κάνεις ὑπηρέτης ἐπίτρόπιου, ὥστε νὰ μ' ἐνθυμηθῇ ἡ ἄπιστος καὶ νὰ ἀπὸ τὴν ἐντροπήν της. Ὦ! τότε ὁποῖον μ περιφρονήσεως, σαρκασμοῦ, ἐμπαικτικῆς εὐσ θὰ ἐκτοξεύσω κατ' αὐτῆς . . . Δέκα ἐ τῆς ζωῆς μου πρὸς ἐπίσπευσιν τῆς τοιαύτης

Πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ὡραίου τούτου σχ ὁποῖον ἐθεώρουν καὶ ὡς ἐκδίκησιν, ἔπρεπε π ἐπανέλθω εἰς τὸ *ξενοδοχεῖον τῆς Δανίας*, π ποῖον ἤμην ὀλίγον μακράν, χάρις εἰς τὴν μ ἄσκοπον τῶν ποδῶν μου ταχύτητα. Ἂν κ ἐπίσης περιπατῶν, μόλις μετὰ ἡμίσειαν ὥ στρίψα. Διέταξα τότε εὐθὺς νὰ ζευχθοῦν ἀ νὰ φορτωθοῦν τὰ ἔπιπλά μου.

Καὶ τῷ ὄντι, διατί ν' ἀφήσω τὴν αὐτὴν μαξαν; Τί ἀνάγκην εἶχα νὰ μείνω πλέον Διατί λοιπὸν νὰ μὴ χρησιμεύσῃ ἡ αὐτὴ ἅμ ἀντὶ νὰ τρέχῃ καλπάζουσα, ὡς ἐνόμιζα, π θόρια. Θὰ ὑπήγαινεν ὀλίγον ἀργότερα καὶ δύω λεύγας μόνον μακράν, εἰς Κουβ ὲρ, τ τῆς καλῆς θείας μου, ἥτις ἴσως τόσον τ μ' ἐπερίμενε.

Καὶ δὲν μ' ἐπερίμενε βεβαίως τὴν ὥ διότι, ὅταν ἐμβῆκα εἰς τὴν μικρὰν α συνείθιζε νὰ κάθηται, εἰς τὴν γωνίαν ἐ τὸν κῆπον παραθύρων, δὲν ἠθέλησε κατ' ἀ στεύτῃ ὅτι ἤμην ἐγώ 'Οποία σπουδή! ὅ μία! Ἡ γνωστὴ πρὸς τὸν γάμον ἐν τὴν ὁποίαν δὲν ἤλπιζαν νὰ νικήσουν τόσον σον ὀλίγον ἐσυμφώνει μὲ τὴν ἐκπληκτικ χύτητα, ὥστε ἡ κυρία Σωφρονία σχ καθὼ. μοῦ τὸ ὡμολόγησε μεταταῦτα. Μ σεν ὅτι κακὴ ἦτον ἡ ἀτομική μου κατά τὸ δελεαστικὸν θέλγητρον τῆς μελλο θώσῃ αὐτὴν προικὸς ἦτον ἡ πεζική καὶ τοῦ ὡραίου τούτου κινήματος ἐξήγησις; ἑρμηνεία δὲν ἦτον εὐμενὴς, κατ' εὐτυ οὔτε ἀληθὴς, διότι — πρᾶγμα ἐπὸ ὁποῖ πλήξῃ, καὶ θὰ σᾶς σκανδαλίσῃ ἴσως — δανειστὰς οὔτε χρέη.

Μετὰ τὰ πρῶτα τῆς ὑποδοχῆς σ λόγος ἔπεσεν εὐθὺς εἰς τὰ περὶ γάμ ταύτην, ἡ θεία μου ἐξηγήθη ἐκτενέ μνηστῆς μου. καὶ μ' ἐβεβαίωσεν ὅτι ἦ ἀξιέραστος. Δὲν ἐναντιώθην εἰς τί καλὰ, ἐπωφελῆ καὶ κατ' εὐχήν. Ἐ ἐπιθυμίαν νὰ τελειώσωμεν μίαν ὥρ